

Mlado Jutro

Štev. 8

Nedelja 19. februarja

1933

Tone Gaspari:

Noč

Molče so vsi trije ubogali. Šli so, kakor bi jih vodila nevidna sila.

»Otroka, snemita prstana!«

Tudi to sta storila Tinček in Jerica. Čutila sta, da morata ubogati.

»Vrzita zdaj prstana tako daleč, da se bosta potopila na dno potoka sredi Tihe doline!«

sama, sama sreča. Kraljevič Mars in kraljična Večernica, povejta, ali sem storila prav?«

Kraljevič Mars se je priklonil:

Zgodilo se je, kakor bi jim nekaj dvignilo ročice. Lučajl... In potok je zašumel in vzkipeł... Grozal Tam, koncem doline, se je tedaj vzdignila iz jarka kraj ceste dolga pisana kača. Z zapeljivimi očmi je presunila Tinčka in Jerico. Nato se je zvalila v razpejnjene valove, ki so jo odnesli s seboj.

Vsem so udarjala srca, da se je čulo kakor bitje ur. Potok pa je še butal ob bregove in šumel...

Spet je nadaljevala Repatica:

»Videla sta pisano, zapeljivo kačo. Ta kača se imenuje Usoda. Prežala je na vaju, da vama pri odhodu iz Tihe doline s silo vzame prstana sreče. Zdjaj pa sta vidva rešen! Kadar bosta odhajala v svet, vaju bo spremljala povsod

»Ti veš za vse skrivnosti v vsem svetovju! Poznaš vso zlobo in vidiš vso lepoto in dobroto! Klanjamo se tvojim silnim ukazom, kraljica Repatica!«

»Bliža se jutro! — Tinček in Jerica, poglejta na nebo nad Tiho dolino!«

Otroka sta dvignila oči.

Zabledela je tedaj visoko nad temnim gozdom — luna.

Spogledali so se gostje — kraljice Lune in njenega dvora ni bilo več...

»Poglejta drugič na nebo!«

Tik nad gorami doline se je zalesketalo dvoje zvezd: prva rdeče, druga belo.

Ozrli so se spet vsi — kraljeviča Marsa in kraljične Večernice ni bilo več pri mizi...

»Poglejta tretjič na nebo!«

Ves nebesni obok nad Tiho dolino je zamigljajal v zvezdah. Biserna dvorana se je izpraznila...

»Črnolaska Noč! Spremi Tinčka in Jerico domov v kočo, ki jo vidiš pred

seboj tam v ozadju! Ko otroka ležeta, razgrni ti njuni obleki po travniku pred kočol! Sladka darila posuj po vrtu in njivici. Potem se sama tiho poslovi od spečih otrok in izgini čez gore!»

Ko je zastavila Noč z otrokoma prve korake po stezi, se je izgubila še kraljica Repatica.

Na nebu sta zapazila otroka lepo zvezdo in za njo dolg sijaj, ki je padal nekam za obzor...

Zdajci so vsi trije hiteli po stezi h koči. Tam je Črnolaska Noč dvignila trudna otroka skozi okno v posteljo in jima slekla oblačili. Nato ju je polegla ter jima rahlo zatisnila trepalnice. Po travniku je razgrnila obleki, kakor je bila velela Repatica, darila pa je potresla po vrtu in njivici. Ozrla se je še enkrat preko vse doline in tiho, da ne zbudi družine, odšla čez obmejne gore.

Ko so prvi sončni žarki pokukali skozi okno, je drvar Gaber odprl oči. Tako čudno je sanjal vso noč. — Ozrl se je takoj na otroško posteljo. Tinček in Jerica sta spala. Obema je okrog ust igral lahen, lahen nasmeh, kakor bi v sanjah zrla sam raj.

Ko je pa pogledal drvar skozi okno,

se je razveslil. Ves travnik je bil poln cvetic. Na vrtu se je drevje šibilo pod težo zorečega sadja. Njivica se je spet vsa zlatila v visokem, zrelem klasju.

Poklical in zbudil je brž vso družinico: »Alo, otroka! Brž, brž!« Urno sta se Tinček in Jerica oblekla. Stekla sta na travnik in trgala diseče rože — pa bilo jih je vedno več. In pokušala sta presladko sadje — tako okusnih sadežev še ni rodila nobena jesen. Drvar in njegova žena pa kar nista mogla verjeti, da je strnišče spet pognalo polno, zdravo klasje.

Presrečnih oči so pogledali nato vsi štirje čez dolino.

Se nikoli ni bila tako lepa! Iz potoka je solnce izpilo zadnje meglice, da je tekel čisto zlat ob zelenih bregovih. Cesta se je belila vsa deviška, kakor bi bila oprana. Tam daleč, koncem Tihe doline, ni bilo več mračnega, zaprtega obzora. Daljava je bila videti kakor zlata skledica, polna, polna same sreče...

Čakala je ta skledica, da prideta nekoč Tinček in Jerica, zajmeta iz nje in vse odneseta s seboj v Tiho dolino...

Konec

Josip Vandot:

Zgodba o dečku in kavki

Zima se je bila zagrizla v mesto, v vsako hišo se je zagrizla, da je zidovs je kar zamrznilo in so se na oknih v ledu razcvetele debele, mrzle rože. Strupen mraz je dihal po izbah in ta mraz je mogla pregnati samo peč, v kateri je plapolal vesel in prijazen ogenj ter cvrčal v njej, kakor da bi postihoma prepeval v svoji zadovoljnosti.

Pač stoje skoro po vseh mestnih sobah peči, a v vseh pečeh ni ognja, ker ni denarja, da bi si mogel vsak kupiti potrebne kurjave. Tudi pri Lukčevih je v nizkem kletnem stanovanju peč molčala, molčala, ker je ni mogel nihče z ničemer podkuriti. Že tri dni so pokrivala debele ledene rože dve ozki okenci, da se ni moglo skozi nje nikamor videti. Mati, zavita v obnošeno, raztrgano ruto, je sedela ob mrzli peči in se je tresla od mraza. V kot pa se je stiskala kavka Pavka; čemerno je gledala z nevoljnimi očmi, ker ji mraz nikakor ni bil povšeči.

Tudi malega Lukeca je zeblo. Hodil je po sobi gor in dol in si je tu pa tam pritisnil dlani k ustom, da jih nekoliko ogreje. Ves čas je mislil na očeta, ki je bil odšel že v ranem jutru v

mesto, da si poišče kako delo. A Lukec je vedel, da se vrne oče zvečer lačen, truden, premražen in prazen domov, kakor se vrača že vso zimo in

kakor se bo vračal do pozne pomladi. Ves čas pa bo peč molčala in ne bo nikoli zapela in mati bo zmrzovala, zmrzoval oče in Lukec in Pavka in bo-

do morebiti še celo zmrznili, če mraz vsaj malo ne odnehc

Lukey je postal pri oknu in je pogledal mater, ki je ždela pri peči, in kavko, ki je nevšečno stresala s pristrženimi perotni. Zasmilila sta se mu oba, da ga je v srcu zaskelilo in je takoj pozabil, da zebe strašno tudi njegaj samega.

»Jojme, kaj bi storil, da bi zapela tudi naša peč?« je pomislil obupno. »Očeta ne bo do noči od nikoder; ko pa pride, bo prazen, kakor je bil včeraj. A dobro bi bilo, da bi peč vsaj malo zapela in bi se mama vsaj malo ogrela.«

Premišljal je tako silno, da se mu je čelo kar nagrbančilo. A sam Bog si ga vedi, zakaj se je nenadoma spomnil tistega cigana, ki je poleti vodil po ulicah nerodnega medveda, tolkel na majhen boben in prepeval s hripavim glasom, da je medved brundal in veselo plesal. Ciganu pa so v nastavljeni klobuk leteli beli dinarčki, da je od zadovoljnosti kazal široke zobe.

»O, da imam medveda,« je zdihnil Lukec. »Tudi jaz bi ga vodil po ulicah in srebrniki bi se mi usipali v klobuk. In peč bi pela, da bi bilo veselje. A nimam medveda, samo kavko Pavko imam.«

Že je hotel glasno zatarnati, a se je premislil. Pomel si je roke in se je skoraj na glas zasmel, ker mu je šinila v glavo lepa misel, da se je je na vso moč razveselil. Še enkrat je pogledal mater in Pavko, pa se je namuznil in rekel sam sebi: »Hej, tako bo in nič drugače. Cigana in medveda sem se domislil, cigan in medved mi pa prisneta srečo.«

Prijel je kavko in jo odnesel ven na dvorišče. Tam ji je zavezal okrog noge motvoz tako, da Pavke ni prav nič bolelo. Oprtil si je tudi star, napol razbit lonec in se je napotil na ulico. Tesno je stiskal k sebi drhtečo kavko in ji je govoril neprestano: »Le potrpi, sirota! Poleti sem jaz skrbel zate, da ti je bilo dobro. Pozimi pa skrbi ti zame in za peč, da nam bo lepo pela vse mrzle dni. Pokaži, Pavka, da si tudi ti nekaj na svetu.«

Kavka ni odgovarjala ničesar. Lukec je pa hitel iz ulice v ulico in se je ustavil šele, ko je prišel daleč od doma. Za trenutek se je še obotavljal, ker ga je bilo sram. A že se je domislil mrzle kletne sobe in matere, ki se prezebla stiska k molčēci peči. In Lukec je stis-

nil nevšečno ustna in je zamahnil z roko.

Naglo je stopil sredi ulice in postavil kavko na tla. Razbijal je po počesnem loncu in narahlo potegoval za vrstico, da je pričela kavka skakati in se smešno vrteti. Lukec pa je bobnal po loncu in pel hripavo, kakor je bil slišal cigana peti:

»Pleši, kavka, kra-kra-kra,
pleši, pleši, kar se da...«

Ljudje so se zbirali in zgrinjali okoli njega, ker jim je bilo vse to nekaj novega. V početku so se smejali, ker so

mislili, da mali deček uganja samo šale sredi ulice. Toda ko so videli njegove raztrgane črevlje in siromašno zakrpano obleko, se jim je zasmilil in so vedeli, čemu pleše kavka mesto medveda.

Lukey je že snel klobuk z glave in ga nastavil ljudem. Vsi so se mu smejali dobrosrčno in beli denar se je kar vsipal v klobuk. Lukec se je zahvaljeval, kavka pa je krakala prav veselo po zmrznjenih tleh in plesala, čeprav je deček ni prav nič naganjal.

Lukey se je držal modro in pametno kakor oni cigan, ko je vodil medveda po mestu. A vendar se mu je tresla roka, ko je pobiral iz klobuka podarjeni denar in ga spuščal v žep. Nato je stopal počasi po ulici naprej, bobnal in pel, da je bilo res lepo. Razigrana Pavka pa je poskakovala tako smešno, da je je moral biti vsak vesel.

Prišla sta že v drugo ulico in tu se je nabralo že toliko ljudi, da nista mogla že nikamor naprej. Klobuk je postal Lukcu že kar težak od denarcev, da ga je bilo že skoro strah. Zahvaljeval se je na vse strani in ko so se ljudje

je nekoliko razšli, je pograbil kavko in zdrvel proti domu.

Zasopel in razoglav je pridrvel k materi. Besede ni rekel, temveč je stresel na mizo denar iz klobuka in žepa, da je zvenketalo. Mati ga je gledala začudena in svojim očesom ni mogla verjeti vsega tega, kar ji je Lukec pripovedoval. Nazadnje pa se je le posmešnila veselo, vzela denar z mize, se tesno zavila v oguljeno ruto in odšla iz hiše, da si nakupi drv za peč in za žolodec vsega, kar primanjkuje.

Lukec in Pavka sta pa od veselja plesala pred mrko, neprijazno počjo in se norčevala iz nje.

»Ne boš naju,« se je smejal Lukec. »Čez pol urice boš že prepevala, pa bodi še tako godrnjavala! Prepevala pa zato, ker sva midva s Pavko prevejana ptička, da te lahko uženeva v kozji rog. Pa sva te tudi ugnala, da nam boš lepo prepevala vsaj tri dni, če delj ne. Šlek — šlek!«

Lukec je strgal peči korenček vso zimo. Zakaj tretji dan je oče v resnici našel delo in peč je morala prepevati vso zimo. Da pa pri tem ni kazala hudega obraza, si lahko mislite vi vsi, ki se stiskate okrog tople peči, pa še tega ne veste, da zna tudi peč prepevati, mogoče še lepše kakor vi sami.

Gustav Strniša:

Popotniki

Šiška je čepela na hrastovem listu in zakoprnela:

»Kako neprijetno je vodno bingljati na drevesu, a tam spodaj je toliko skrivnostnega in lepega! Kako rada bi potovala!«

Veter jo je slišal. Zapiskal je, da so hrastove veje vztrepetale in že se je šiška zakotalila po tleh.

»Kam greš?« je slišala klic za seboj. Ozrla se je in zagledala nizko lesko, na kateri je čepel lešnik.

»Po svetu pojdem pogledat!« je odgovorila šiška.

»Čakaj, pojdem s teboj!« se je spomnil lešnik. Mati leska se je zanj bala, zato ga ni pustila z doma. Pa ga je čula stara snreka, ki je rasla poleg njega. Zamahnila je z vejo in lešnik se je že trkljal poleg šiške.

Kotalila sta se in kotalila. Hipoma sta začula za seboj tenek glasek.

Počakala sta in zapazila lepo rdečo jagodo, ki je hitela za njima in se jima ponujala:

»Če že gresta po svetu, vzemita vsaj le mene s seboj!«

Bila sta zadovoljna in skupaj so hiteli dalje. Dospeli so do kamenite struge, kjer ni bilo niti kapljice vode. Na bregu je sedela revna deklica in bridko jokala.

»Zakaj jočeš?« jo je vprašal lešnik.

»Lačna sem, tri dni že nisem ničesar zaužila!« je odvrnila sirota.

»Pozdravljeni zvesti tovarišici! Svojo pot sem dokončal,« je rekel lešnik šiški in jagodi, se napihnil, da je zrasel in postal debel kakor jabolko.

»Zdaj se pa le najej, deklica!« je povabil siroto. Vzela ga je in ugriznila vanj. O, kako slasten je bil. Ko ga je pojedla, je bila nasičena. Potem je globoko vzdihnila.

»Zakaj vzdihuješ?« jo je vprašala jagoda.

»Žejna sem, da mi je od žeje umreti!« je odvrnila sirota.

Jagoda se je napela in postala debela kakor repa. Poslovila se je od šiške in se ponudila deklici:

»Okrepčaj se z menoj in žeja bo izginila!«

Deklica je jagodo pozobala in žeja je bila potolažena.

Šiška jo je prijazno gledala in opazila, kako je ubožica zamišljena.

»Zakaj si pa tako zamišljena?« jo je vprašala šiška.

»Igrala bi se rada, pa se nimam s čim!« je odvrnila mladenka.

»Pa se medve poigrajva!« se je ponudila šiška in se napihnila, da je po-

stala debela kakor žoga in že se je deklica z njo igrala.

V strugi je pa ležal močerad, ki je bil zakleti kraljevič. Čakal je, da bi kdo prišel in ga rešil. Nič drugega ni bilo treba, kakor močerada udariti po glavi in kraljevič bi bil rešen.

Pa je med igranjem padla deklici šiška v strugo in »lop« močeradu na glavo.

Močerad je poskočil in se izpremenil v kraljeviča, ki je takoj zasnužil sirotu, ki ga je rešila in jo odpeljal v svoj grad.

Šiška se je pa trkljala po strugi dalje in se še zdaj trklja, če se že ni ustavila.

Gustav Strniša:

Tivolski deček

Vsak otrok v Ljubljani pozna bronastega dečka, ki stoji sredi ribic v kotanji pod tivolskim gradom. Od mladosti do pozne jeseni je tam in brizga vodo na zlate ribice, ki plavajo okoli njega.

Preden nastopi mrzla zima, pridejo delavci, vzdignejo dečka in ga odneso v leseno vrtnarsko hišico, kjer spi med zelenjem, dokler se ne prismeje pomlad.

Ta deček ima svojo zgodovino. Ker je bronast, je sam ne more povedati, zato jo pa povem jaz namestu njega:

V Ljubljani je živel reven, mlad kipar. No, tudi zdaj niso kiparji bogati, toda ta e bil še posebno siromašen, saj je dostikrat hodil lačen okoli. Vendar ni obupal.

Ko je nekoč sedel v Tivoliju na klopi, je prišla k njemu siromašna ženica z ljuškim dečkom v naročju. Prosila ga je vbogaime. Kipar, ki je bil sam velik siromak, je bil v hudi zadregi, saj je imel v žepu samo nekaj drobiža za skromno kosilce. Pa sta se mu mati in dete zasmilila in dal je ženici kar ves svoj denar.

Revisa se mu je sozna zahvatila. Povabil jo je, naj sede z dečkom na klop poleg njega.

Mati je prisedla. Mladenič je ogledoval dečka. Bil mu je tako všeč, da je vzel iz žepa svojo risarko in ga vanjo narisal.

Kmalu je ženica odšla in umetnik je ostal sam. Zdaj se je oglasila v njem lakota, pa je ni mogel potolažiti. Obsejal je na klopi in opazoval svojo risbo.

Tedaj je prišel po cesti ineniten gospod. Ko je videl, kako je kipar zamaknjen v risbo, je radoveden sedel k njemu in jo tudi on ogledoval. Naposled

je umetnika nagovoril in kmalu sta bila v živahnem pogovoru.

Gospodu je narisani deček tako ugal, da je vprašal kiparja, ali si ga upa upodobiti v ilovici in ga vlti v sadro.

Kipar je pritrnil in domenila sta se, da bo naredil gospodu tak osnutek iz sadre.

Umetnik je res naredil kipec in ga prinesel gospodu, ki mu je bil zelo všeč. Kiparja je bogato nagradil in mu preskrbel še drugo delo.

Gospod je dečka pokazal svojim prijateljem. Vsi so bili zanj navdušeni. Dali so ga vlti v bron in postavili so ga pod tivolski grad, da ga lahko gledajo in občudujejo tudi drugi ljudje. Da dečku ni preveč dolgčas, so naredili pod njim kotanjo, spustili vanjo vodo, v vodo pa zlate ribice ki zadovoljno plavajo okoli njega. Da vode ne zmanjka mora skrbeti deček sam, saj ima v roki visoko štrlečo brizgo, s katero pridno škropi vodo na ribice, ki zadovoljno plavajo in se vesele življenja.

Lev N. Tolstoj:

Kavka in golobje

Kavka je spoznala, da golobe dobro krmijo. Pobelila si je perje in odletela v golobnjak. Golobje so sprva menili, da je tudi ona golob, in pustili so jo v miru. A kavka se je spzabala in po svoje zakrakala. Takrat so se pričeli golobje zaganjati vanjo in jo kljvati. Naposled so jo pregnali.

Kavka se je vrnila k svojim, pa tudi ti je niso marali sprejeti, ker je bila bela ...

Kaj pišejo Jutrovčki?

Dragi stric Matic! Prav lepo se Ti zahvaljujem za prelepo knjižico, katero sem dobila kot nagrado. Danes Ti pa hočem povedati o svojih najboljših prijateljicah. Prva je moja mamica, ki mi želi vse najboljše in bi dala, če bi bilo treba, zame tudi življenje. Jaz ne vidim v njej samo svoje matere, temveč tudi svojo najboljšo prijateljico. Med najboljše prijateljice štejem tudi gospodične učiteljice, ki se z nami toliko trudijo in prizadevajo. Nadalje so mi drage prijateljice tudi dobre knjižice, iz katerih se naučim mnogo lepega in koristnega za življenje. Vse znanke in sošolke imam rada, toda pred zgoraj navedenimi ne pride nobena v poštev. Te pozdravlja

Sonja Vandot, uč. V. a razr. na Mladiki.
Ljubljana, pred Škofijo, 14. februarja.

Mlado Jutro! Dolgo se Ti nisem oglašila, a te vendar pridno čitam in težko pričakujem nedelje. Imam prijateljico, ki jo zelo ljubim. Ona nima matere, jaz ne očeta, zato naju še bolj združuje prijateljstvo. Imela je gospodinjo, ki je bila hujša od mačehe. Zatorej prijateljki »Mladega Jutra« ubogajte svoje starše!
Zlatica Gjurič, uč. III. razr. dekl. osnovn. šole v Ptuju.

Prišla sta zima, mraz...
Bog obvaruj nas,
da bili bi brez tople strehe,
brez hrane tečne in obleke.

Kako trpijo ptice male,
ko so brez strehe in hrane.
Zato polagam dan na dan
jim hrane pred okno sam.

O dragi moji Jutrovčki,
ko radost uživata sami,
ko sankate se in igrate,
kaj tudi ptičkom hrane date!

Dragomir Makuc, uč. III. razr. v Zalogu.

Moj najboljši prijatelj je součenec Mlinarič Anton. Ko pride v šolo, sodeva k peči in se skupaj učiva. Tudi druge součence imam rad, a tega imam najraje.
Slavko Čuber, uč. VI. razr. v Sevnici
ob Savi.

Moja prijateljica je Pepca. V šoli sedi-va v isti klopi. Pri nas nismo imeli jabolka, ker nam je predlansko leto toča pokončala sadno drevje za več let. Prijateljica mi večkrat prinese kako jabolko, ker ve, da ga imam rada. Za tako darilce sem ji zelo hvaležna.

Helena Gotečnik, uč. IV. razr.
v Šmihelu nad Mozirjem.

Spet zima je tukaj,
to bela je žena.
In dedek za zapečkom
ozre se v nebo
ter misli si: »Oh, slabo bo!«
Otroci pa rečejo:
»Kako bo lepo!«
Po klancu navzdol
tam sanke drčijo,
a včasih se tudi —
štrbunk — v sneg zavalijo.
Tedaj pa k dedeku v zapeček
in kmašu si suh.

Radko Valentan, uč. II. razr. mešč. šole
Maribor.

Moja prijateljica je plemenitega srca. Moji starši so ubogi in nimajo sredstev, da bi mi kupili šolske potrebščine. Ona pa je bolj premožne rodbine ter je prosila svoje starše, da mi je lahko darovala nekaj knjig, ki mi jih je dala, ko sem imela rojstni dan. Darila sem bila zelo vesela in sem zanj hvaležna njej in njenim staršem.

Marija Vidič, uč. slov. razr.
Mozelj, srez Kočevje.

Imam več prijateljic, a najljubša mi je učiteljica gdč. Maksa Chrobath, ker me je že večkrat povabila poslušat radio. Vesela sem, da imam tako dobro prijateljico.

Angela Lavrič, uč. slov. razr.,
Mozelj, srez Kočevje.

Dragi striček! Prosim odpuščanja, ker Ti toliko časa nisem poslala spisa. Gotovo si ves obupan, da sem brez prijateljice. Toda povem Ti, da jo imam, in ta je gospodična učiteljica. V šoli si pripovedujemo razne zgodbičice, čitamo lepe povestice in na pamet sestavljamo ter pripovedujemo vsebino. Pri tem ne

pozabimo na učenje. Spomlad, poleti in jeseni pa imamo največje veselje, ko hodimo na izlete ali pa na kratke izprehode. Pozimi se pa sankamo in smučkamo, in uživamo na svežem zraku zimsko veselje. Naša gospodična učiteljica ima radio z dvema slušalkama. To se veselimo srede, ko slišimo iz bele Ljubljance lepe povestice! Najbolj sem vesela, ko poslušam pravljice, ki nam jih pripoveduje naša ljubljena Manica Komanova. Te potem povem součenkam v šoli. Vesela sem, da imam prijateljico in učiteljico obenem. Torej stric Matic, lahko si ponosen na svoje mlade Jutrovčke, ki se tako ljubimo in spoštujemo. Pozdravljam vse mlade čitatelje, posebno pa Tebe striček!

Tilka Mohor, uč. slov. razr. v Mozlju, srez Kočevje.

Moji prijateljici sta Julka in Tilka. Sta zelo pridni in Tilka je prejela od

Tebe lepo knjižico. Našo gospodično učiteljico imam zelo rada, kakor tudi ostale součenke. Ona nam je druga mamica, šola pa naš drugi dom. Mnogokrat so države razpadle in jih je sovražnik premagal, ker se je ljudstvo med seboj prepiralo in se bojevalo. Zato se moramo v razredu in izven razreda ljubiti. Čisto prav si imel, da si razpisal ta natečaj, boš saj videl, kako se »Jutrovčki« ljubijo med seboj. Vse pozdravljam.

Nada Gostič, uč. slov. razr.
Mozelj 45, srez Kočevje.

Tri lahke naloge

I.

Novec C je treba spraviti med novca A in B. Pri tem pa moraš paziti! Novec A lahko porineš stran, ne smeš

se ga pa dotakniti. Novca B se lahko dotakneš, ne smeš ga pa poriniti. Novec C lahko odrineš stran in se ga lahko tudi dotakneš.

II.

En novec prestavi tako, da bodo v vodoravni in navpični vrsti po štirje.

III.

Novce postavi tako drugega na drugega, da dobiš namestu desetih novcev, pet kupčkov po dva novca. Smeš

jih pa prestavljati samo tako, da skočiš vselej čez dva novca na tretjega.

Posetnica

DANIEL TRESPATNIK

Kaj je ta obrtnik?

Dobri nasveti

Prijateljstvo najdeš in ga tudi ohraniš, če boš sam s seboj strog, nasproti drugim pa obziren in popustljiv.

Preden izpregovoriš v jezi, šteje do sto in prihranil boš prijatelju gorje, sebi pa ponižanje.

Bodi ponosen! Vendar, če si komu storil krivico, se ne sramuj tega priznati.

Misli na to, da so ljudje takšni, kakršni so, ne pa takšni, kakršni bi morali biti.

Če ne moreš povedati resnice, molči! Lagati pa ne smeš v nobenem primeru.

Siromaku pomagaj in toplo ti bo pri srcu.

Če kdo opravlja tvoje prijateljstvo in znanje, jih resno in odločno brani!

Računska uganka

105	15	45
135	30	75
120	60	90

Razvrsti števila tako, da bo vsota vsake vodoravne in navpične vrste enaka.

Veriga

Nekdo je šel h kovaču s šestimi kosi verige.

»Koliko bi stalo, če bi verigo sestavili?«

»Dinar računam za vsak člen verige, ki ga moram odpreti in dva dinarja,

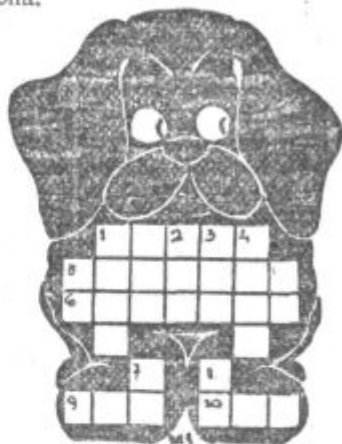
da ga zvarim. Tu bi moral pet členov odpreti in pet zvariti, skupaj torej petnajst dinarjev.«

»Ne, dragi moj. Če se prav lotite dela, pride samo dvanajst dinarjev!«

Kako je mogel kovač izvršiti to delo za dvanajst dinarjev?

Križanka »Kužek«

Vodoravno: 1. hunski kralj, 5. posoda, 6. bojna vrsta, 9. grška črka, 10. prva žena.

Navpično: 1. drevo, 2. žensko ime, 3. nasprotno od priden, 4. vodna rastlina, 7. ti (nem.), 8. nikalnica.

Rešitev križanke »Mamut«

Vodoravno: 1. mamut, 6. Atene, 7. kačar.

Navpično: 1. mak, 2. ata, 3. meč, 4. Una, 5. ter.

Rešitev rebusa

Ni vse zlato kar se svetli.

Rešitev dopolnjevalke krst.

Rešitev zlogovrnice pastir-piščal

Dopolnjevalka

I — 63 Vstavi namesto črtic črke, da dobiš od I — II ime naselbine.

II

Rebus

